

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania A. S.A. w Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.

z udziałem zainteresowanych: E.O., E.S.

o ubezpieczenie społeczne i wysokość podstawy wymiaru składek,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 9 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 28 grudnia 2017 r. oddalił apelację skarżącej spółki A. od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z 25 kwietnia 2017 r., którym oddalono jej odwołania od decyzji pozwanego z 14 listopada 2013 r., stwierdzających iż A.O. i E.S. podlegały ubezpieczeniom społecznym jako pracownicy spółki i określających podstawy wymiaru składek.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne ujęte w następujących pytaniach: Czy zasada ekonomii procesowej ma pierwszeństwo przed zasadą prawdy materialnej? Oraz czy Sąd II instancji obowiązany jest rozważyć i omówić w uzasadnieniu swojego wyroku wszystkie zarzuty apelacji odnoszące się do ustaleń faktycznych, w sytuacji gdy podziela ustalenia dokonywane przez Sąd I instancji – w związku z tym – czy

wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji, nie pociąga za sobą obowiązku przeprowadzenia przez Sąd II instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, której podstawy powinny zostać ujawnione w uzasadnieniu wyroku?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sformułowane we wniosku pytania (wyżej *in extenso*) osobno ani razem nie składają się na istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Ich zakres nie obejmuje nowego przedmiotu badania i ma już swoje orzecznictwo, co potwierdza krótkie też uzasadnienie wniosku. Wskazanie na brak pełnej jednolitości poglądów nie ma znaczenia, gdyż skarżący nie odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., zresztą nie jest to istotna rozbieżność. Właśnie odwołanie się we wniosku do określonych stanowisk orzecznictwa uprawnia stwierdzenie, że sformułowane zagadnienia (w formie pytań) nie mają takiej rangi jak istotne zagadnienie prawne, gdyż nie wykraczają poza zwykłą wykładnię prawa, której można wymagać od jurysty. Skarżąca w istocie domaga się akceptacji dla swojego stanowiska, co jasno wynika z ostatniego akapitu uzasadnienia wniosku. Rola Sądu Najwyższego nie może być jednak redukowana do udzielania odpowiedzi na każdą wątpliwość przedstawioną we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W przeciwnym razie funkcja przedsądu będzie bezprzedmiotowa a postępowanie kasacyjne stanie się powszechną (kolejną) instancją.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

as